

ски намѣрилъ за благоразумно да напустне временно града. Случило се, по „боже благоволение“, да бжде тъкмо тогава (юлий 1828 г.) поканенъ отъ Пловдивската община за учителъ, и той побързалъ да иде въ Пловдивъ. Тамъ престоаялъ цѣла година, като директоръ, докато при освобождението на родния си градъ могълъ да се завърне.

Нека добавимъ, че въ Пловдивъ, като директоръ на гръцкото училище, Селимински е трѣбвало да се бори съ обскурантизма на безграмотния и покваренъ владика Никифоръ отъ о-въ Митилинъ, който настоявалъ да не се преподаватъ други предмети, освенъ октоихъ и псалтирь. Този сжщиятъ митрополитъ наредилъ по-късно да бждатъ изгорени всички екземпляри отъ българския преводъ на Евангелието на Неофита Рилски и забранилъ чрезъ писма до учителитѣ въ епархията си продажбата на каквато и да било българска книга. Два ржкописа въ Народната библиотека на гр. Атина потвърждаватъ сжщо, че Иванъ Селимински учителствувалъ отъ 1828 нататкъ въ гръцкото училище въ Пловдивъ, което, затворено поради Завѣрата, било отворено едва презъ тази година.

Между това, рускитѣ войски напредвали победоносно къмъ Балкана, посрѣщани по пжтя си — по свидетелството на дипломата въ главната руска квартира Феликсъ Фонтонъ — навредъ възторжено отъ народа. „Ние минаваме, пише той отъ Айтосъ, на 23 юлий 1829 г., презъ разкошни богати селища. Селянитѣ съ кръстове, съ хлѣбъ и соль, съ свещеници въ одежди... на тълпи излизатъ насреща ни. Жени и девойки, обикновено така диви, се блъскатъ около редицитѣ войници, протѣгатъ ржце, дори цѣлуватъ нашитѣ. Тази подканя съ хлѣбъ и сирене, онази съ вино. Навредъ весело посрѣщане и викове и сълзи на искрена радостъ, така че и у мнозина отъ насъ сжщо потекоха сълзи, но на умиление и скръбъ, понеже предвиждахме, че и този пжтъ необоримата политика пакъ ще ни принуди да оставимъ плячка на турцитѣ този злополученъ народъ“... И като излага, какъ порано рускитѣ военачалници, и политици обсждали дома си Източния въпросъ нѣкакъ хладнокръвно, а тукъ го чувствували вече съвсемъ живо, хващали го сякашъ съ прѣсти, допирайки се до ранитѣ на нещастнитѣ християни, свидетелтъ на всенародния избликъ отъ радостъ добавя състрадателно: